

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział IV Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Śliwiński (spr.)

SSO Leszek Matuszewski

SSR del. do SO Marta Michałek – Dutkiewicz

Protokolant p.o. stażysty E. C.

przy udziale J. M. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

rozpoznawał sprawę **M. S. (S.)**

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 09.09.2015 r., sygn. akt II K 482/15

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za II instancję w kwocie 180 zł.

M. D. D. L. M.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 września 2015 r. Sad Rejonowy w Pile w sprawie sygn. akt II K 482/15 uznał oskarżonego **M. S.** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 kk, za które wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, nadto orzekł wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, 1000 zł świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, orzekł również o podaniu treści wyroku do publicznej wiadomości oraz o kosztach sądowych (k. 132).

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze (k. 149-152).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Podkreślenia wymaga, iż podstawą apelacji w przedmiocie kary może być tylko zarzut jej rażącej niewspółmierności. O „rażącej niewspółmierności kary” w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk nie można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, kiedy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową, wynikającą z reguł zawartych w art. 53 § 1 kk, zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary.

Należy podkreślić, iż niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należycie całego bezprawia popełnionych czynów i nie spełnia celów kary. Należy mieć na uwadze, że nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę, co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczą, że kara wymierzona jawi się jako kara rażąco niewspółmierna, a więc nie dająca się zaakceptować.

Sąd Okręgowy pozytywnie ocenił orzeczoną wobec oskarżonego karę. Zdaniem Sądu Odwoławczego stanowi ona sankcję sprawiedliwą, w pełni odpowiadającą dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 kk. I tak Sąd I instancji orzekając o karze pozbawienia wolności nie przekroczył w żaden sposób zasad wyrażonych w cytowanym artykule, tak by można było mówić o rażącej niewspółmierności, to jest niewspółmierności w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18). Przeciwnie, Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności sprawiedliwie, nie przekraczając granic przewidzianych przez ustawę, dostosował dolegliwość do stopnia winy, uwzględnił stopień społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw, wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ta ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W tym zakresie wskazać należy przede wszystkim na stopień zagrożenia dla innych uczestników ruchu z uwagi na miejsce prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, ilość alkoholu w wydychanym powietrzu stwierdzoną u oskarżonego oraz na jego wcześniejszą karalność, w tym za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, jak również popełnienie przestępstwa z art. 178a § 4 kk, co do którego wyrok skazujący uprawomocnił się w toku niniejszego postępowania. Poza tym uwzględnić należało przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu czynu i wyrażenie skruchy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy ocenił, iż orzeczona wobec oskarżonego kara 8 miesięcy pozbawienia wolności za na podstawie art. 178a § 4 kk, nie może być zasadnie uznana za niewspółmiernie surową i to w dodatku w stopniu rażącym.

Podzielić należało również zapatrywanie Sądu I instancji w przedmiocie braku podstaw do formułowania wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Jakkolwiek w postawie oskarżonego po popełnieniu czynu objętego niniejszym postępowaniem można dostrzec istotną zmianę. Mianowicie oskarżony utrzymuje abstynencję od alkoholu, podjął leczenie odwykowe i terapię dla osób uzależnionych od alkoholu. Poza tym rozpoczął również pracę zarobkową i troszczy się o swoją chorą konkubinę. Niemniej jednak pozytywne zmiany w postawie życiowej oskarżonego nie były jedynymi przesłankami do prognozy jego zachowania pod kątem przestrzegania norm porządku prawnego w przyszłości. Sąd I instancji zobowiązany był uwzględnić w tym zakresie okoliczności samego czynu, jak również zachowanie oskarżonego przed jego popełnieniem. Oskarżony przez wiele lat prowadził nieustabilizowany tryb życia i był wielokrotnie karany w tym za przestępstwo z art. 178a § 1 kk. Dwa razy korzystał już z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności i za każdym razem konieczne było zarządzenie wykonania kary. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy trafnie uznał, iż dla formułowania prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego większą wagę należało przyłożyć do jego trybu życia sprzed popełnienia przestępstwa. W tym zakresie ocenie podlegał okres zdecydowanie dłuższy – 10 lat, który prezentował ugruntowane podejście oskarżonego do norm porządku prawnego. Nie deprecjonując deklarowanej przez oskarżonego woli zmiany priorytetów życiowych i jego osiągnięć w tym zakresie, wskazać trzeba, iż niechlubna przeszłość oskarżonego nakazuje ostrożność w formułowaniu wobec jego osoby jednoznacznie pozytywnej prognozy na przyszłość. Upływ jednego roku, w którym oskarżonemu udało się żyć inaczej niż przed popełnieniem przestępstwa objętego niniejszym postępowaniem, nie daje jeszcze solidnych podstaw do przyjęcia, iż jego decyzja odcięcia się od przeszłości jest na tyle ugruntowana, że wytrzyma dłuższą próbę czasu.

Warunkowe zawieszenie kary wobec sprawcy czynu z art. 178a § 4 kk musi być uzasadnione zajściem szczególnie uzasadnionego wypadku. Jak już wyżej podkreślano z aprobatą podejść należało do zmiany przez oskarżonego dotychczasowego trybu życia. Tyle, że krytyczna refleksja nad własnym czynem winna być normą dla każdego sprawcy przestępstwa, który został skazany wyrokiem sądu karnego. Oskarżony, wcześniej wielokrotnie karany na taką krytyczną ocenę swojego dotychczasowego życia w końcu się zdobył. Nie była to jednak okoliczność na tyle

wyjatkowa i nadzwyczajna, aby zupełnie przekreślić jego przeszłość naznaczona licznymi konfliktami z prawem, która nakazuje z bardzo ograniczonym zaufaniem podchodzić do deklarowanej przez oskarżonego woli diametralnej zmiany swojego życia.

W ocenie Sądu Okręgowego na utrzymanie w mocy zasługiwało również rozstrzygnięcie w przedmiocie zakazu prowadzenia przez oskarżonego wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat w oparciu o art. 42 § 2 kk. W myśl wskazanego przepisu Sąd I instancji zobowiązany był orzec w tym zakresie obligatoryjnie. Mając na uwadze stopień stwierdzonej u oskarżonego nietrzeźwości blisko pięciokrotnie przekraczający próg ustawowy - 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, jak również nagminność tego rodzaju zachowań i wpływ, jaki przedmiotowy środek karny ma spełniać w kształtowaniu się świadomości prawnej społeczeństwa, a także fakt, że wobec oskarżonego był już wcześniej orzekany zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, należało uznać, iż orzeczone wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat nie jest represją niewspółmiernie surową.

Sąd Okręgowy w pełni zaaprobował także orzeczenie Sądu I instancji w przedmiocie zasądzenie od oskarżonego świadczenia pieniężnego w kwocie 1000 zł na podstawie art. 49 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk. Orzeczenie wobec oskarżonego tego rodzaju środka karnego z pewnością wzmocni wychowawcze oddziaływanie skazania, a kwota zasądzonych świadczenia pozostaje w zakresie jego możliwości zarobkowych.

W końcu nie sposób odmówić merytorycznej zasadności orzeczeniu Sądu I instancji w przedmiocie podania wyroku do publicznej wiadomości na podstawie art. 50 kk w zw. z art. 4 § 1 kk z uwagi na potrzeby z zakresu społecznego oddziaływania skazania.

Reasumując należy kategorycznie stwierdzić, że Sąd Rejonowy precyzyjnie wyważył wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar represji karnej, ustalając jej wymiar na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonej oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym zasady prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, nie znajdując żadnych przesłanek przemawiających za zmianą lub uchyleniem zaskarżonego wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. t. jedn. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym opłatę w kwocie 180 zł, albowiem nie zachodziły żadne przesłanki do zwolnienia oskarżonego z obowiązku ich poniesienia.

M. D. D. L. M.